

Nagyböjt 4. Vasárnapja C

*Kerestem az Urat, és ő meghallgatott engem,
és kiragadott minden rettegésből. (Zsolt 33,5)*

Olvasmány

Józsue 5,9a.10-12

Izrael népe átkelt a Jordánon, és bevonult az Ígéret földjére. Ekkor az Úr így szólt Józsuehoz: "Ma levettem rólatok Egyiptom gyalázatát." Izrael fiai Gilgalban táboroztak, és a hónap tizennegyedik napján este ott ülték meg a pászkát Jerikó síkságán. Másnap már az ország terméséből ették a kovásztalan kenyeret és a pirított gabonát. Attól kezdve, hogy a föld terméséből ettek, megszűnt a manna, és ettől az évtől kezdve Kánaán földjének terményeivel táplálkoztak.

Szentlecke

2 Korintusiakhoz 5,17-21

Testvéreim! Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg. De ezt Isten viszi végbe, akit Krisztus kiengesztelt irántunk, és aki megbízott minket a kiengesztelődszolgálatával. Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal. Nem tartja számon vétkeinket. Sőt, ránk bízta a kiengesztelőds tanítását. Tehát Krisztus követségében járunk: Isten maga int benneteket általunk.

Krisztus nevében kérünk: engesztelődjete ki Istennel. Ő azt, aki bűnt nem ismert, "bűnné" tette értünk, hogy általa "Isten igazságossága" legyünk.

Evangélium

Lukács 15,1-3.11-32

Azokban a napokban: Vámosok és bűnösök jöttek Jézushoz, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta. "Ez szóba áll bűnösökkel, sőt eszik is velük" – mondták. Jézus erre a következő példabeszédet mondta nekik: "Egy embernek két fia volt. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: 'Atyám, add ki nekem az örökség rám eső részét.' Erre ő szétosztotta köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elment egy távoli országba. Ott léha életet élt, és eltékozolta vagyonát. Amikor mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s ő maga is nélkülözni kezdett. Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára, hogy őrizze a sertéseket. Szívesen megtöltötte volna gyomrát a sertések eledelével, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: 'Atyám házában hány napszámos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg itt éhen halok. Felkelek, atyámhoz megyek, és azt mondom neki:

Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be.'

Azonnal útra is kelt, és visszatért atyjához. Atyja már messziről meglátta, és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult, és megcsókolta. Ekkor a fiú megszólalt: 'Atyám vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz.' Az atya odaszólt a szolgáknak: 'Hozzátok hamar a legdrágább ruhát, és adjátok rá. Húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.' Erre vigadozni kezdtek.

Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. Szólt az egyik szolgának, és megkérdezte, mi történt. 'Megjött az öcséd, és atyád levágatta a hizlalt borjút, mivel épségben visszakapta őt' – felelte a szolga. Erre az idősebbik fiú megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért atyja kijött és kérlelni kezdte. De ő szemére vetette atyjának: 'Látod, én annyi éve szolgállok neked, és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És te nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy mulathassak egyet a barátaimmal. Most pedig, hogy ez a te fiad, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, megjött, hizlalt borjút vágattál le neki.'

Ő erre azt mondta: 'Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied. De most úgy illett, hogy vigadjunk és örüljünk, mert ez a te öcséd meghalt és most életre kelt, elveszett és újra megkerült.'

Elmélkedés

Mindannyiunk által jól ismert példabeszéd áll ma a középpontban: az irgalmas atya szeretetéről szóló példabeszéd két fia iránt, mely Isten szeretetét mutatja a bűnös iránt, aki csak egy lépést is megtesz a megtérés útján. Jól ismerjük a történetet: a fiatalabb fiú hazatér, bűnbánóan, éhségtől úzva, miután idegenben eltékozolta atyjától kikért örökrészét. Egyáltalán nem szimpatikus a visszatérő fiú, ha alaposabban szemügyre vesszük. Csak akkor ébred fel a lelkiismerete, amikor az éhség mardossa. Jézus zsidó hallgatóságának biztosan eszébe jutott a Talmud egyik sora: "Ha egy izraelitának korpát kell enni, akkor elfogja a megbánás". Ilyen az ember. Az idősebb fiú reakciója érthető – és tegyük szívünkre a kezünket – melyikünk reagált volna másként, hasonló helyzetben? Így aztán valami nyilvánvalóan kiderül: mindketten rászorulnának atyjuk megbocsátására. Ezt nekünk is tudnunk kell, mert gyakran azt gondoljuk, hogy Isten "jó" gyermekei vagyunk. Mindkét fiúban felismerhetjük lehetőségeinket: hogyan viszonyuljunk Isten felkínált szeretetéhez és irgalmához? Tanulhatunk hibáinkból – mint a fiatalabb fiú –, elindulhatunk a valószínűleg nem könnyű, és talán megalázó úton hazafelé, és hagyhatjuk, hogy betöltsön Isten szeretete és öröme; de az ajtón kívül is maradhatunk – mint az idősebb fiú –, irigyen és féltékenyen. Az idősebb fiú érzései önmagukban nem bűnösök, de bűnös lesz a viselkedése, amikor az atyjával folytatott beszélgetés ellenére szembeszegül jóságával és irgalmával.

Melyik fiúban ismerünk magunkra? Hogyan nyílunk meg, vagy zárjuk el magunkat Isten irgalma előtt? Másokkal való viselkedésünkben szemünk előtt tartjuk-e az Atya irgalmasságát? Gyógyítólag bánunk-e egymással, készek vagyunk-e a megbocsátásra, kiengesztelődésre, kölcsönös felelősségvisselésre? Ha őszintén és nyíltan szembeszítjük magunkat ezekkel a kérdésekkel, akkor sokak számára egyre inkább a remény apró jelévé lehetünk a világban.